

[Holger Andersen.]

ny Affattelse af § 141 i Forvisning om derved at have tilvejebragt samme Betyggelse, hvad det omhandlede Forhold angaar, som opnaas ved den Form, hvori den nævnte Paragraf i Lovforslaget fremtræder.“

Det vil altsaa sige i den Form, i hvilken Lovforslaget forelaa oppe i Landstinget, saaledes som det var vedtaget her i Folketinget, det vil sige i den Form, der indeholdt Kommissionens kategoriske klare Forbud mod udenrigsministerielle Embedsmænds Adgang til Bierhverv. Landstingsudvalget siger til Fortolkning af det Forslag, et Flertal stiller, at „man handler . . . i Forvisning om derved, at have tilvejebragt samme Betyggelse, hvad det omhandlede Forhold angaar, som opnaas ved den Form, hvori den nævnte Paragraf i Lovforslaget fremtræder.“

Realiter skulde herefter Paragraffens Indhold i Landstingets Affattelse fuldkomment svare til den i Folketinget vedtagne. Herom kan der ikke være nogen som helst Tvivl, og alle de Udtalelser, der blev fremsat i det andet Ting af Ordføreren, af forskellige Medlemmer af det andet Ting, lader ikke nogen som helst Tvivl tilbage i saa Henseende.

Formanden og Ordføreren for det daværende Landstingsudvalg var den nuværende højtærede Indenrigsminister. I sin Ordførelse i Landstinget siger den nuværende højtærede Indenrigsminister som Kommentar til denne Bestemmelse følgende — jeg beder den højtærede Formand om Tilladelse til at oplæse disse forskellige Citater fra Forhandlingen i Landstinget; det staar i Landstingstidende Sp. 2186:

„Man har fra et Mindretals Side“ — det var de Radikale og Socialdemokraterne, der i Landstinget fastholdt den klare og utvetydige Form, der var vedtaget i Folketinget —

„ment det rettest at blive staaende ved den Affattelse, som § 141 har faaet i det høje Folketing, medens et Flertal har fundet at kunne naa det samme, som Folketinget har tilsigtet, under Former, som syntes mere stemmende med det Formaal, som man har sat sig ved hele denne Sags Behandling.“

Altsaa, her gentager Ordføreren særdeles klart og tydeligt, hvorledes Flertallet vil have Landstingsaffattelsen forstaaet; og i hele den fortsatte Diskussion, navnlig mellem det ørede Medlem af Landstinget Hr. Schovelin, daværende Landstingsmand Kragh og nuværende Landstingsmand Brams-

næs, spillede hele dette Spørgsmaal en aldeles afgørende Rolle.

I denne Landstingsaffattelse kom saa Forslaget tilbage til Folketinget og gav her Anledning til en lang Debat den 3. Maj 1921. Fra radikal og socialdemokratisk Side fastholdt man indtil det yderste den klare, umisforstaaelige Formulering, som Paragraffen oprindeligt havde faaet i Folketinget, og det vil i Betragtning af det, der senere er sket, ikke paa nogen Maade kunne bestrides, at det vilde have været en stor Fordel at bevare den klare Affattelse, Paragraffen havde faaet i Folketinget, selv om det efter almindelig juridisk Fortolkning og i Betragtning af Rigsdagens Forhandlinger den Gang ikke vil kunne være den mindste Tvivl underkastet, at i Realiteten sagde den vedtagne Bestemmelse det samme.

Den vedtagne Bestemmelse indgik i Loven om Statens Tjenestemænd som § 141, og i Henhold til dennes første Stykke, som jeg har tilladt mig at citere, fremsatte den daværende og nuværende højtærede Finansminister den 30. November 1921 det almindelige Forslag til Lov om Revision af § 44 i Lov om Statens Tjenestemænd af 12. September 1919. Dette Lovforslag gik, som sagt, ud paa at skabe en almindelig Revision af dette Forhold, og det var et ret indviklet Lovforslag, der bl. a. i Spidsen for det hele satte et særligt Nævn til at træffe Beslutning i sidste Instans i saadanne Spørgsmaal.

Lovforslaget henvistes til Lønningsudvalget, men det kom ikke til anden Behandling her i Salen, og den almindelige Revision af Tjenestemandsløvens § 44 har saaledes ikke fundet Sted. Lønningsudvalget afgav Beretning den 2. August 1922.

Der var altsaa nu netop indtraadt den Situation, at den i Paragraffens 1ste Stykke omtalte almindelige Revision af Lønningslovens § 44 ikke havde fundet Sted, og saa gjaldt altsaa den nævnte Bestemmelse:

„Hvis nævnte Revision ikke har fundet Sted inden 1. April 1923, vil Tjenestemænd i Udenrigsministeriet, som har Tilladelse til at have Beskæftigelse udenfor Statstjeneste, ikke kunne vedblive hermed, medmindre ny Tilladelse gives. Ministerens Afgørelse heraf træffes efter Forhandling med begge Tings Finansudvalg.“

Denne Bestemmelse var gældende Lov helt indtil 1927. Da Udenrigsministeren i 1927 fremsatte sit Forslag til Lov om Ændringer i Lov om Udenrigstjenesten af 6. Maj 1921, var der i det Folketingsudvalg,